

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.688 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 10 december 2008 ter kennis werd gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MAFFEI, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 november 1970.

Op 27 september 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot vestiging. Op 19 maart 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag tot vestiging onontvankelijk. Bij arrest van 20 juni 2008 met nummer 12.923 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de beslissing van 19 maart 2008 ingetrokken is.

Op 9 april 2008 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 15 april 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 28 november 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene gehuwd is met Nederlandse onderdane, een verzoek tot nietigverklaring heeft ingediend tegen het afgeleverde bevel, geen gevaar zou zijn voor de openbare orde, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, werk heeft, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Het feit dat betrokkene geen gevaar zou zijn voor de openbare veiligheid is lovenswaardig, maar kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Ieder wordt namelijk geacht om de Belgische wetten te respecteren.

Het verzoek tot nietigverklaring dat werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 20.06.2008 (arrest nr. 12923).

Een tijdelijke scheiding met zijn echtgenote verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Tevens werd de echtgenote op 05.11.2008 afgevoerd naar Nederland.

Betrokkene dient beroep te doen op zijn ambassade om de nodige documenten voor zijn terugreis in orde te brengen. Het staat betrokkene ook vrij om zich hiervoor te wenden tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Verder toont betrokkene niet aan dat hij heden nog steeds officiële arbeid mag verrichten in België.

*Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf.
De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

Op 10 december 2008 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en de artikelen 7.1., 9 en 16.1 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

2.1.1. Verzoeker stelt dat op het ogenblik dat hij de aanvraag indiende en dat de beslissing genomen werd, hij samenleefde met zijn Nederlandse echtgenote en drie kinderen. Het feit dat hij naar zijn land van herkomst dient te gaan om de aanvraag in te dienen maakt een schending van artikel 8 EVRM uit. Voorts geeft verzoeker een theoretische uitleg omtrent artikel 8 EVRM. Vervolgens wijst verzoeker op zijn vergaande integratie en het gegeven dat het daarom mensonwaardig zou zijn om hem het land uit te wijzen. Verzoeker vervolgt dat hij geen enkele band meer heeft met Nigeria, terwijl hij in België een hecht gezinsleven leidt.

2.1.2. De verwerende partij wijst erop dat een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Ze wijst erop dat de aangehaalde elementen niet konden verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure ingediend kon worden. De verwerende partij vervolgt dat artikel 8 EVRM niet absoluut is en een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. Voorts stelt de verwerende partij dat in casu verzoekers niet noodzakelijke definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven uitmaakt. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker met de kinderen in Nederland verblijft en dat de echtscheidingsprocedure werd gestart. De verwerende partij stelt vervolgens dat het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft en dat verzoeker er zich derhalve niet met gunstig gevolg op kan beroepen. Tot slot wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing betrekking heeft op verzoeker en niet op zijn kinderen.

2.1.3. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Uit het tweede middel blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de eerste bestreden beslissing in strijd met artikel 9 van de Vreemdelingenwet werd genomen. Het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk dat verzoeker langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft, wordt door verzoeker niet weerlegd. De eerste bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het

bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 *EHR* 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familielevens te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikels-gewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote in Nederland verblijft, de echtscheidingsprocedure heeft ingezet en niet meer met haar echtgenoot samenwoont. Waar verzoeker aanvoert dat hij geen enkele band meer heeft met Nigeria, laat hij na dit te staven met enig begin van bewijs. Deze bewering is een blote bewering, die op geen enkele manier onderbouwd is.

Voorts beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een opsomming van de artikelen 7.1, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag. Daargelaten de vraag of de door verzoeker aangevoerde artikelen directe werking hebben, toont verzoeker niet aan waarom de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 7.1, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag en op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 7.1, 9 en 16 schendt. In die mate is het onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het eerste middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van het motiveringsbeginsel en de schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij zich er slechts toe beperkt heeft te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en dat zij de integratie van verzoeker onvoldoende onderzocht heeft. Daarenboven heeft de verwerende partij niet geantwoord op de argumenten die verzoeker in zijn regularisatieaanvraag ingeroepen heeft, onder meer zijn gezinsleven, de vaste tewerkstelling en de administratieve onmogelijkheid om terug te keren. Voorts laat de verwerende partij na te motiveren waarom de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn.

2.2.2. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert dat een tijdelijke scheiding van de echtgenote betrokkene niet verhindert om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat de echtgenote op 5 november 2008 naar Nederland afgevoerd werd. Daarenboven werd er ingegaan op alle elementen aangevoerd in de verblijfsaanvraag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk op welke gronden de aanvraag geweigerd werd. Bijgevolg kon verzoeker met kennis van zaken oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen die beslissing.

2.2.3. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in het artikel

3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De door verzoeker, in zijn aanvraag, aangebrachte argumentatie wordt weerlegd in de bestreden beslissing zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder niet alle concrete en individuele elementen aangehaald in de aanvraag heeft beantwoord. In zijn aanvraag haalt verzoeker de volgende elementen aan:

- administratieve onmogelijkheid om terug te keren naar Nigeria;
- echtgenoot van een Nederlandse onderdaan, die een hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft;
- hij is voldoende geïntegreerd in de lokale samenleving;
- hij legt getuigschriften neer van een cursus Nederlands en een inburgeringscontract;
- hij wordt ononderbroken tewerkgesteld via een uitzendkantoor;
- hij vormt geen gevaar voor de openbare orde.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- Verzoeker dient beroep te doen op zijn ambassade om de nodige documenten voor zijn terugreis in orde te brengen. Het staat verzoeker ook vrij om zich hiervoor te wenden tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).
- Dat verzoeker gehuwd is met een Nederlandse onderdaan, een verzoek tot nietigverklaring heeft ingediend tegen het afgeleverde bevel, geen gevaar zou zijn voor de openbare orde, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd en werk heeft, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zouden rechtvaardigen.
- Het verzoek tot nietigverklaring, dat werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 20 juni 2008 (arrest nr. 12.923).
- De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet, gewijzigd door de wetten van 15 september 2006 en 27 december 2006.
- Het feit dat verzoeker geen gevaar zou zijn voor de openbare veiligheid is lovenswaardig, maar kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Ieder wordt namelijk geacht om de Belgische wetten te respecteren.
- Verder toont verzoeker niet aan dat hij heden nog steeds officiële arbeid mag verrichten in België.

Tot slot wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat *“Een tijdelijke scheiding met zijn echtgenote verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Tevens werd de echtgenote op 05.11.2008 afgevoerd naar Nederland.”* en dat *“Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk geantwoord heeft op de elementen aangehaald in zijn aanvraag en op een omstandige wijze uiteenzet waarom er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat de motivering vaag en stereotiep is en dat niet blijkt dat de aanvraag behoorlijk onderzocht werd noch dat gemotiveerd werd op de individuele merites.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de

bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, nr. 99.518, RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit het eerste middel blijkt dat op al de door verzoeker aangehaalde elementen geantwoord werd.

Verzoeker geeft geen redenen op waarom het voor hem ingevolge zijn integratie en zijn tewerkstelling in België bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Het verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het verkrijgen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de minister kon dan ook redelijkerwijs concluderen dat de elementen van integratie en

tewerkstelling op zich niet uitzonderlijk zijn en voor een eventueel onderzoek ten gronde verwijzen naar een onderzoek conform artikel 9 Vreemdelingenwet. Tot slot wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker erop dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Voor het overige laat verzoeker na aan te tonen op welke ander wijze hij artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker toont niet aan dat het bestuur, waar het vaststelt dat geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet niet correct heeft toegepast.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

2.3.1. Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uitleg omtrent het evenredigheidsbeginsel. Vervolgens stelt verzoeker dat in casu de bestreden beslissing niet evenredig is met de nadelen die hij erdoor ondervindt. Nogmaals wijst verzoeker op scheiding met zijn vrouw en kinderen, dat hij geen enkele band meer heeft met Nigeria, maar in tegendeel met België.

2.3.2. Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. De beschouwing van verzoeker betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat niet werd aangetoond dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze, op onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Voorts laat verzoeker na zijn grief met concrete elementen uiteen te zetten. Daarenboven laat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat in casu niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

2.4. Voor het overige voert verzoeker – ook in de repliekmemoirie – geen andere argumenten aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.